

Tadeusz Pawluk

Kollokwium habilitacyjne ks. J. Laskowskiego

Prawo Kanoniczne : kwartalnik prawno-historyczny 27/1-2, 306-307

1984

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

szczowskich. Biskup diecezjalny powinien wysoko cenić swoich współpracowników i zabezpieczyć im nawet ich interes doczesny, jednakże tenże biskup nie może mieć utrudnionej troski o dobro duchowe wiernych na skutek gąszczy przepisów proceduralnych. Dlatego istnieje nadzieja, że nowy Kodeks Prawa Kanonicznego w nowy sposób, bardziej odpowiadający duchowym potrzebom wiernych, ureguluje sprawę zaniechań proboszczowskich i związaną z tym procedurę administracyjną. Podstaw do daleko idących reform w tej dziedzinie dostarczył Sobór Watykański II postanawiając, że proboszczom we własnych parafiach ma przysługiwać taka stałość na stanowisku, jakiej wymaga dobro dusz.

Promotorem rozprawy doktorskiej ks. R. Kolibskiego był ks. prof. dr hab. Tadeusz Pawluk. W charakterze recenzentów wystąpili: ks. doc. dr hab. Wojciech Góralski z KUL i ks. doc. dr hab. Ferdynand S. Pasternak z ATK.

Rada Wydziału Prawa Kanonicznego ATK, biorąc pod uwagę wyniki egzaminów doktorskich, naukowy walor rozprawy, opinie recenzentów oraz wynik obrony, nadała ks. R. Kolibskiemu stopień naukowy doktora nauk prawnych.

Ks. Tadeusz Pawluk

2. Kolokwium habilitacyjne ks. J. Laskowskiego

W dniu 2 maja 1983 r. na posiedzeniu Rady Wydziału Prawa Kanonicznego ATK odbyło się kolokwium habilitacyjne ks. dr. Jerzego Laskowskiego SJ. Ks. J. Laskowski, adiunkt w Katedrze Socjologii Prawa Kościelnego, przedłożył rozprawę habilitacyjną pt. *Uwarunkowania trwałości małżeństwa chrześcijańskiego. Studium socjologiczno-prawne*.

W rozprawie autor zwraca uwagę najpierw na społeczne i psychiczne uwarunkowania działania prawa (część I). Następnie zajmuje się, w oparciu o wielozmiennowe analizy, ustaleniem czynników integrujących i dezintegrujących więź młodych małżeństw współczesnych (część II). Przy pomocy uzyskanych wyników socjologicznych, uwzględniając naturę prawa kościelnego, analizuje treść dyrektyw zawartych w I i II Instrukcji Episkopatu Polski o przygotowaniu wiernych do sakramentu małżeństwa i życia w rodzinie, które stanowią ważną podstawę działalności duszpasterskiej Kościoła w Polsce. W ten sposób pragnie przyjąć z pomocą ustawodawcy przy opracowywaniu nowych norm, które mają zabezpieczać ważność małżeństwa i jego trwałość (część III).

Recenzentami rozprawy habilitacyjnej byli: ks. prof. dr hab. Władysław Piwowski (KUL), ks. prof. dr hab. Józef Rybczyk (KUL) i ks. prof. dr hab. Edward Szafrowski (ATK). W posiedzeniu Rady Wydziału wzięli udział także zaproszeni kanoniści z bratniego Wydziału

KUL, z ks. dziekanem Józefem Krukowskim na czele. Kolokwium habilitacyjnemu przewodniczył ks. prof. dr hab. Tadeusz Pawluk, dziekan Wydziału Prawa Kanonicznego ATK.

Rada Wydziału Prawa Kanonicznego ATK, biorąc pod uwagę pozytywną ocenę rozprawy habilitacyjnej, całego dorobku naukowego i kolokwium habilitacyjnego, podjęła uchwałę w sprawie nadania ks. J. Laskowskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk prawnych w zakresie socjologii prawa kościelnego.

Ks. Tadeusz Pawluk

3. Posiedzenia naukowe pracowników naukowo-dydaktycznych

1. W dniu 10 stycznia 1983 r. odbyło się posiedzenie naukowe pracowników naukowo-dydaktycznych Wydziału Prawa Kanonicznego ATK. Obradom przewodniczył dziekan tegoż Wydziału, ks. prof. dr hab. Tadeusz Pawluk. Referat pt. *Autonomia świata według Soboru Watykańskiego II* wygłosił p. mgr Jan Majdecki.

Swoje wystąpienie prelegent rozpoczął od przypomnienia, że współczesna teoria prawa publicznego Kościoła odeszła od dawnych koncepcji nie tylko władzy bezpośredniej Kościoła nad państwem, lecz także władzy pośredniej i dyrektywnej. Z nauki Soboru Watykańskiego II wynika, że współcześnie stosunki kościelno-państwowe należy rozpatrywać nie przez pryzmat społeczności doskonałej, lecz przez pryzmat osoby ludzkiej, która jest jednocześnie członkiem społeczności państwowej i wspólnoty kościelnej. Wyraźnie też Sobór mówi o autonomii ludzi świeckich w sprawach doczesnych. To ich zadaniem jest chrystianizacja struktur świata. Uznanie jednak autonomii ludzi świeckich w sprawach doczesnych rodzi szereg dyskusyjnych zagadnień odnośnie granic tej autonomii i jej stosunku do obowiązku posłuszeństwa wskazaniam hierarchii.

Jednym z takich zagadnień jest próba opracowania tzw. teologii politycznej, która miałaby dać odpowiedź na pytanie, jakie wskazówki dla układania spraw politycznych wynikają z Objawienia. Jednakże przeciwnicy tych prób uważają je za skazane z góry na niepowodzenie, gdyż — jak twierdzą — z Objawienia nie wynika żaden model polityczny.

Inny problem to pytanie, czy autonomia deklarowana przez Sobór Watykański II dotyczy tylko jednostek, czy też grup społecznych, a szczególnie tzw. katolickich partii politycznych. W ciągu dziejów Kościoła partie te miały dwojaki charakter: albo były tworzone dla obrony interesów Kościoła i religii, albo zrzeszały ludzi, którzy chcieli sprawy polityczne rozwiązywać w oparciu o zasady moralne głoszone przez Kościół. Katolicy byli zachęcani przez hierarchię, aby należeli wyłącznie do partii katolickich, a powstrzymali się od przynależności do innych. Wielu współczesnych autorów uważa, że Sobór świa-